

РЕШЕНИЕ

№ 1814

гр. София, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов

Елеонора Попова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **11399** по описа за **2022** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от адвокат – пълномощник на Д. Г. Б., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, срещу Решение № 4130 от 02.11.2022 г., постановено по НХАД № 7224/2022 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 99 състав, с което е изменено наказателно постановление № 22-4332-002881/11.03.2022 г., издадено от началник група към СДВР, отдел “Пътна полиция“, в частта, с която за нарушение на чл. 150а, ал. 1, ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв. на основание чл. 177, ал. 1, т. 1 от с.з., като с решението е намалена глобата от 300лв. на 100 лв., а в частта, с която на касатора за нарушение на чл. 174, ал. 3 ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, наказателното постановление е потвърдено.

С жалбата се иска отмяна на първоинстанционното решение, като се твърди, че при постановяването му е нарушен материалния закон и са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Изтъква се, че не е налице отказ да бъде тестван за употреба на

наркотични вещества, както неправилно е приел СРС. Изложени са подробни съображения, опровергаващи установената от СРС фактическа обстановка, като се изтъкват и редица нарушения на процесуалните правила и незаконосъобразни действия на полицейските служители. Изложени са доводи за маловажност на нарушението. Претендира се присъждане на разноски за двете съдебни инстанции.

В съдебно заседание касаторът не е представляван. В депозирано писмено становище са изложени подробни доводи, поддържащи становището за неправилност на първоинстанционното решение.

Ответникът не е представляван и не е заявил становище по основателността на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на подадената жалба

След като се запозна с обжалваното съдебно определение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, в настоящият си състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63в ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Настоящият съдебен състав намира, че въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка в конкретния случай, противно на твърденията в касационната жалба. Изводите досежно фактите по делото в пълна степен се подкрепят от събрания доказателствен материал. Преценката за правилност и за безспорна установеност на фактите от значение за предмета на настоящото производство почива на правилна правна интерпретация на събрания в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция доказателствен материал. Настоящият съдебен състав споделя установената от СРС фактическа обстановка, поради което счита, че не е нужно да я преповтаря.

По отношение изричните възражения, касаещи установената от СРС фактическа обстановка, касационният състав намира, че е нужно да отбележи, че събраните в хода на съдебното производство пред въззивния съд гласни доказателствени средства са анализирани подробно от решаващия състав на съда. Изложени са подробни и аргументирани мотиви, които дават възможност да се изгради ясна преценка относно това защо едни свидетелски показания се приемат и кои не. Касационният съд намира доводите на съда за правилни, поради което не е допуснато съществено процесуално нарушение от съда при формиране на крайните му изводи досежно фактите по делото. Решението е валидно и допустимо, като при постановяването му не са допуснати процесуални нарушения обуславящи отмяната му. От процесуална и материална гледна точка същото е законосъобразно и не се констатира наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК. Съдът подробно е изследвал развитието на административнонаказателното производство и е достигнал правилни изводи, че в хода му не са допуснати съществени процесуални нарушения. Правилен е извода, че съставения АУАН, както и издаденото въз основана него НП имат необходимото по закон съдържание, като са спазени давностните срокове по чл. 34 ЗАНН. Съдът подробно е анализирал събрания в хода на съдебното следствие доказателствен

материал и е изложил в достатъчна степен мотиви по отношение на въпроса кои доказателства се кредитират с доверие и кои не. В кредитираните от съда доказателства и свидетелски показания няма противоречие по отношение на съставомерните обективни признаци на извършеното нарушение. Волята на съда и изводите му, са изградени по вътрешно убеждение въз основа на допустими и необходими и безпротиворечиви доказателства Административнонаказващият орган и актосъставителя са спазили процесуалните правила и са издали законосъобразни актове, съдържащи необходимия минимум от информация, необходим за правилното възприемане на повдигнатото административнонаказателно обвинение и за пълноценното организиране на защитата на наказаното лице. Неоснователно е възражението във връзка със записите. Действително органът не е запазил видеозаписите, но в случая това не следва да се приеме за такова от категорията на съществените. Съществено е това процесуално нарушение, което, ако не беше допуснато, щеше да доведе до постановяване на акт с различно съдържание. В случая съставомерните признаци на деянието се установяват от останалите събрани по делото доказателства, поради което липсата на това конкретно доказателство, не следва да се приема за съществено. В тази връзка съдът преценява възраженията за допуснати процесуални нарушения като неоснователни.

Напълно се споделят доводите на решаващия състав, касаещи възраженията, повторени и в касационната жалба, досежно невъзможността касаторът да се яви и да даде кръвна проба, тъй като е била извършена повторна проверка. Поведението, за което е санкциониран Б. е отказа да му бъде извършена проверка с техническо средство за употребата на наркотици. Независимо дали се е явил и е дал или не се е явил и не е дал кръвна проба, това не влияе на съставомерността на нарушението. Евентуалната кръвна проба има отношение към отчетения резултат от изследването с техническото средство, тъй като резултата от кръвната проба е определящ. В случая има отказ да бъде изпробван с техническо средство, поради което резултатът от кръвната проба е абсолютно неотносим. В случая дори не може да се приеме, че Б. е имал намерение да извърши кръвната проба, тъй като се е насочил не към медицинското заведение, а към дома си.

Безспорно са установени обективните признаци на всяко едно от нарушенията, поради което правилно и законосъобразно касаторът е санкциониран, като наложените наказания (след изменението, направено от решаващия състав) кореспондират с предвидените в съответните санкционни норми наказания и с тежестта на самите нарушения. Фактът на извършеното нарушение и в частност отказът да бъде изпробван с техническо средство за употреба на наркотични вещества е безспорно доказан. В тази връзка е необходимо да се отбележи, че е без значение какво са били казали полицейските служители на касатора във връзка с правото му да премести колата. Този въпрос е решен от закона с разпоредбата на чл. 172, ал. 7 ЗДвП, съгласно който при отнемане на табелите с регистрационен номер в случаите по чл. 171, т. 2а, както и при отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство в случаите по чл. 171, т. 1, букви "б" и "е" моторното превозно средство може да бъде транспортирано от правоспособен водач до място за съхранение или до най-близкото населено място в срок до 12 часа от установяване на нарушението. В случай, че законодателят беше предвидил възможност за наказаното лице само да транспортира МПС, то щеше да е посочено в текста на разпоредбата, че „водачът има право да транспортира...“, а не посочването, че транспортирането следва да се извърши от

правоспособен водач. На следващо място, съдът намира за недоказано твърдението, че му е било казано, че има право сам да премести МПС. Указанията на проверяващите не могат да дерогират действието на закона. Предмет на производството е нарушение на чл. 174, ал. 3 ЗДВП, чийто юридически факт, обуславящ ангажирането на административнонаказателната отговорност на касатора, е безспорно установен и доказан.

В рамките на дължимата от касационната инстанция проверка не се констатира наличие на касационни основания. Решението на СРС не страда от твърдените пороци, като същото е в съответствие с приложимите материалноправни норми, а при постановяването му съдът не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила.

По тези съображения решението на СРС е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила, а жалбата да бъде отхвърлена. Не са налице касационни основания по чл. 348 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Разноски от страните не са поискани, поради което съдът не присъжда такива.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63в от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4130 от 02.11.2022 г., постановено по НХАД № 7224/2022 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 99 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.